

SALEZIJANSKI VESTNIK

MAREC-APRIL 2016 · 2

BITI UČLJIV

SVETIŠČE V MARIBORU

MISIJONAR LISJAK

4 **S** POTI
Firence z druge strani

6 **SALEZIJANCI PO SVETU**

8 **KOLUMNA**
Biti učljiv

9 **OBNOVA RAKOVNIKA**
Gradnja Majcnove hiše

10 **MOLIVCI**
Cerkev, mati poklicev

11 **MOLIMO SKUPAJ Z MARIJO**

14 **NA STRANI MLADIH**
Svetišče sv. Janeza Boska v Mariboru

14 **MISIJONI**
Danilo Lisjak, Atede, Uganda

16 **NOVICE**

23 **OBVESTILA**

24 **DON BOSKOVE REČI**
Dimnikarčkova čepica

Jezus Kristus je obličje Očetovega usmiljenja. Videti je, da skrivnost krščanske vere v tej besedi najde svoj povzetek. Postala je živa, vidna in je dosegla vrhunec v Jezusu iz Nazareta. Potem ko je Oče, ki je »bogat v usmiljenju« (Ef 2,4), Mojzesu razodel svoje ime kot »usmiljen in dobrotljiv Bog, počasen za jezo in bogat z ljubeznijo in zvestobo« (2 Mz 34,6), je nenehno na različne načine in ob različnih

selja, vedrine in miru. To je pogoj za naše odrešenje. Usmiljenje: ta beseda razodeva skrivnost Svete Trojice. Usmiljenje: to je poslednje in najvišje dejanje, s katerim nam prihaja naproti Bog. Usmiljenje: to je temeljni zakon, ki biva v srcu vsakega človeka, ko z iskrenimi očmi pogleda brata, ki ga sreča na življenjski poti. Usmiljenje: to je pot, ki povezuje Boga in človeka, ker odpira srce

VSELEJ NAM JE POTREBNO ZRETI

SKRIVNOST USMILJENJA.

časih zgodovine dajal spoznati svojo Božjo naravo. Ob »polnosti časa« (Gal 4,4), ko je bilo vse razporejeno v skladu z njegovim načrtom odrešenja, je poslal svojega Sina, rojenega iz device Marije, da bi nam dokončno razodel svojo ljubezen. Kdor ga vidi, vidi Očeta (prim. Jn 14,9). Jezus iz Nazareta s svojo besedo, s svojimi dejanji in z vso svojo osebo[1] razodeva Božje usmiljenje.

upanju, da bomo vedno ljubljene ne glede na meje, ki jih postavlja naš greh.

Obstajajo trenutki, ko smo še močneje poklicani, da se zazremo v usmiljenje, da bi tudi sami postali učinkovito znamenje Očetovega delovanja. Prav zato sem naznanil izredni jubilej usmiljenja kot ugoden čas za Cerkev, da še močneje in učinkoviteje pričuje vernikom.

Vselej nam je potrebno zreti skrivnost usmiljenja. To je vir ve-

papež Frančišek, *Bula ob napovedi izrednega jubileja Usmiljenja (1–3)*

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. V slovenskem jeziku je začel izhajati leta 1904. Danes SV po svetu izhaja v 57 izdajah, v 29 jezikih in v 131 državah.

MAREC–APRIL 2016 ŠTEVILKA 2 SKUPNA 600

ISSN 0353-0477, dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska.

Urednik: Marjan Lamovšek
Uredniški odbor: Janez Potočnik, Ivan Turk, s. Lucija Nastran, Janez Krnc, Marko Košnik
Lektorica: Jerneja Kovšca
Grafična zasnova: mati design
Računalniška postavitev: Salve, P. Belak
Foto naslovnica: Patricija Belak
Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat
Založba: Salve d.o.o. Ljubljana
Tisk: Tiskarna Pleško

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun: SI56 2420 0900 4141 717

sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Lj.
PODATKI ZA STIK

Distribucija in stiki: Janez Potočnik

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
Telefon 059/339.100
E naslov vestnik@sdb.si
Spletna stran www.donbosko.si

SVETO LETO USMILJENJA

Več kot stoletna vez

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika. Prvič smo se prek slovenskega Salezijanskega vestnika srečali že davnega leta 1904, le dobri dve leti po prihodu prvih salezijancev na Slovensko, na Rakovnik. Danes imate v roki že 600. številko. Na ta način smo bili ves čas, razen tistih nekaj težkih povojnih let, kot velika družina močno povezani med seboj. Koliko molitev, prijateljstva in drugih oblik dobrega smo prejeli po vas; tudi sredstva za tisk in stroške pošiljanja Vestnika, pa za razne druge pobude, dejavnosti, misijone, mašno zvezo, maše, duhovne poklice ipd. Resnično, hvala vam za vse. Hkrati velja vse priznanje in zahvala tistim, ki Salezijanski vestnik razdeljujete v svojih soseskah in župnijah. Že več kot deset let pa Salezijanski vestnik skrbno ureja salezijanski duhovnik Marjan Lamovšek – zato tudi njemu vse priznanje v imenu vseh, ki Vestnik vzamemo v roke ter se razveselimo raznih novic, spodbudnih člankov in vsečne podobe.

V zadnjih številkah Vestnika smo večkrat zasledili novice o Don Boskovem centru v Mariboru, pa o blagoslovitvi cerkve sv. Janeza Boska. V tej številki si lahko preberete še nekaj več o začetkih in nastajanju tega prvega don Boskovega svetišča pri nas. Eden od mojih sobratov je navdušeno zapisal, da je to pravi čudež, da je v Mariboru v teh časih končno zrasla don Boskova cerkev. Bi mu kar pritrnil. Še bolj pa bomo veseli, če se bo v Mariboru in še kje drugje dogajal še kak drug čudež – da bi se številni kristjani, ki so se oddaljili od Cerkve, znova našli pot v Cerkev, h Kristusu, ki je edina prava pot, resnica in življenje; in da bi tisti, ki iščejo, tudi prek vseh nas našli njega, ki nas vse neizmerno ljubi.

Močno smo že zakorakali v sveto leto usmiljenja. Vsepovsod nas nagovarjajo razne pobude in misli: v cerkvi, na radiu Ognjišče, v verskem tisku ... Vprašanje pa je, ali smo sami pri sebi že kaj res konkretnega tudi storili. Ali smo se kdaj resno ustavili ob misli v očenašu: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo!«? Ali se zavedamo, da moramo biti najprej mi usmiljeni s svojimi brati in sestrami, da bo potem tudi nebeški Oče usmiljen z nami? Ali smo kdaj storili kaj podobnega, k čemur nas vabi evangelij: »Kadar ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar pred oltarjem in se najprej spravi s svojim bratom, potem pridi in daruj svoj dar!«? Kaj pomaga pobožno klečati pred oltarjem, če pa nimamo urejenih odnosov s svojimi bližnjimi. Kako blagodejno bi bilo, ko bi zmogli narediti vsaj kak korak k večji ljubezni, odpuščanju in usmiljenju do svojih bližnjih.

Jezus nam je dal zgled. On nam obljublja, da bo z nami vse dni. V tem duhu vam vsem želim blagoslovljene velikonočne praznike.

JANEZ POTOČNIK
INŠPEKTOR

FIRENCE Z DRUGE STRANI

Marko Suhoveršnik

Čeprav je že kazalo, da se bom počasi le odpravil še na kakšno drugo pot, ki ne bo neposredno povezana z don Boskom, pa mi nekako kar ne uspe ... Don Bosko je očitno preveč vabljev, da najde mesto v teh raztrešenih zapisih. Kdo se je ob tem že namuznil, da mi je kar lepo, ko samo potujem. A v resnici je marsikateri zapis rezultat boleče reciklaže spomina na (že skoraj) nekdanja pozabljena potovanja, obogaten s splošnimi informacijami salezijanskih ustanov tistega kraja. Tudi tokratni zapis v ničemer ne odstopa od tega.

TOKRAT STOPIMO v eno najbolj opevanih italijanskih mest, ki slovi po svojem zgodovinskem kulturnem ustvarjanju, umetnosti in arhitekturnih presežkih. Pravzaprav sem se v glavnem mestu Toskane, v Firencah, mudil le dvakrat, pa še to zelo na hitro in bolj kot ne mimogrede. Zame so očitno center prevelike koncentracije oglednikov, zato sem vedno rajši šel malo stran med toskanske vinograde in na ogled okoliških srednjeveških mestec, kot sta na primer Chianti ali San Gimignano.

ZATO NE BOM našteval, kaj vse je v Firencah vredno ogleda in kako sem se ob tem počutil. Priznam tudi, da nisem nikoli obiskal tamkajšnjih salezijanskih ustanov. Toda če bom posnemal don Boska, mi tudi te ne uidejo. Don Bosko je namreč od 1865. do 1887. leta Firenze obiskal kar triindvajsetkrat! Prvikrat so ga povabile premožne gospe, ki jim je prišlo na uho njegovo vedno bolj prepoznavno vzgojno prizadevanje za mlade. Tudi lokalni zaslužni cerkveni gospodje so ga poznali kot duhovnika z vzgojno karizmo. A šele leta 1881 se je zamisel o salezijanskem delu v tem mestu uresničila. Na pobudo Katoliške delavske družbe je don Bosko odprl prvi zavod.

POT DO današnjih priznanih salezijanskih ustanov v Firencah pa nikakor ni bila lahka. Skoraj tako težka kot moja, ko sem ob hitrem ogledu firenških umetnin izgubil skupino, s katero smo se tam ustavili. Pred leti sem se v Rimu mudil na nekem mednarodnem srečanju in kot je navada, je v programu tudi kakšen izlet v bližnja (ali malo bolj oddaljena) italijanska mesta. Na poti po Toskani smo se na kratko ustavili tudi v Firencah. Poln avtobus, medsebojno klepetanje in slabo razumljena navodila so prispevala k veliki zmešnjavi v moji glavi.

OD ŽELEZNIŠKE postaje, kjer smo zapustili avtobus, smo peš odšli v center mesta. Glavna cilja sta bila stolnica in krstilnica. Do tu je šlo še vse po načrtu. Ogledali smo si omenjeni znamenitosti in se mimogrede »obvezno« sprehodili še skozi trgovino s spominki, knjigami in podobno kramo, ki je danes že del vsake znamenitosti. Pomudil sem se ob knjigah, očitno preveč dolgo, in tako izpred oči izgubil znane obraze. Na hitro sem zaokrožil po trgovini, se povzpел nazaj v stolnico in na trg pred njo, a med neskončnimi množicami nisem ozrl nič prepoznavnega ...

SEVEDA SE JE oglasila panika, a sem jo hladnokrvno zatrl z načrtom, da se vrnem nazaj do mesta, kjer smo izstopili iz avtobusa. Rečeno, storjeno. Vzel sem pot pod noge in se vrnil do železniške postaje, vedno bolj negotov, če bom tam našel avtobus. Nekje v podzavesti se je oglasila na avtobusu preslišana informacija, da naj bi nas le-ta čakal nekje drugje ... Slutnja se je potrdila, še preden sem si podrobno ogledal kraj, kjer smo izstopili ... Seveda so se v glavi oglasili vsi alarmi. Četudi bi si oskrbel zemljevid, ne vem, v katero smer naj grem. Koga poklicati z mobilnega telefona, ko pa nisem

imel nobene številke odgovornih ali koga, ki bi poznal koga od udeležencev? Bolj kot to, kako bom prišel nazaj v Rim (železniška postaja mi je takoj vlila upanja), me je skrbela skrb vseh drugih, ko se bodo zbrali na avtobusu in se prešteli ...

TAKO KOT prejšnji stavki se je mešalo v moji glavi in da bi se mi misli ohladile, sem se odločil za še en sprehod do stolnice, pri tem pa buljil v mimoidoče, da bi ja prepoznal kakšen znan obraz. Bil je vse zaman in ponovno sem se vrnil nazaj do železniške postaje in začel gledati vozne rede za Rim. Vseh muk me je odrešil telefonski klic iz italijanskega omrežja.

KO SE JE skupina zbrala pri avtobusu, so kaj hitro ugotovili, da manjkam. Hvala Bogu je imel neki Giovanni s seboj seznam udeležencev srečanja z vsemi podatki, kjer so našli mojo številko ... A bolj ko mi je razlagal, kam naj grem, manj sem vedel, kje so, zato smo sklenili kompromis, da me bo Adam čakal pred vhodom krstilnice. Podvig se je uspešno bližal razpletu, le pot do avtobusa je bila še zelo dolga, čas za ogled pa je že zdavnaj minil. Z Adamom sva vso pot tekla daleč do obrežja reke Arno in prispela do avtobusa, premočena do kosti. Pričakoval sem kritiko in jezo, a me je večina udeležencev podprla v tezi, da je za dogodek kriva slaba organizacija in natančna in slabo razložena navodila. Pa naj še kdo reče, da v nesreči ne spoznaš prijateljev. ☺

SALEZIJANEC MED PAPEŽEM IN IRANSKIM PREDSEDNIKOM ROHANIJEM

V vatikanskih sobanah je bila pri srečanju med iranskim predsednikom Hasanom Rohanijem in papežem Frančiškom (27. januar 2016) mednarodnim medijem manj zanimiva oseba: salezijanec Karim Madjidi, po očetu Iranec in po materi Italijan. Trenutno opravlja poslanstvo vikarja italijanske centralne inšpektorije.

Obisk predsednika Irske islamske republike v Vatikanu ni bil le diplomatski. Gre za očiten izreden simboličen pomen v času, ki potrebuje gradnjo mostov med verami, kulturami in deželami. Predsednik Rohani se je pogovarjal tako s papežem kot z državnim tajnikom kardinalom Pietrom Parolinom in s tajnikom za odnose z državami mons. Paulom Gallagherjem. Teme pogovorov so bile življenje Cerkve v deželi, zaključek in uveljavitev jedrskega sporazuma, vloga Irana na Bližnjem vzhodu v odnosu do terorizma in trgovine z orožjem, po-

membnost medverskega dialoga in verskih skupnosti kot pobudnicah sprave, spoštovanja in miru.

Madjidi je v teh pogovorih sodeloval kot prevajalec. V kasnejšem telefonskem pogovoru je salezijanski agenciji omenil še vpludnostni pomen pogovorov in priznanje moralne vloge papeža Frančiška s strani predsednika Rohanija. Dodal je še, da to ni prvič, da je sodeloval kot prevajalec pri Svetem sedežu, saj je edini duhovnik iranskih korenin v Italiji.

Povzeto po ANS

POKLICNA POT PRVEGA KMERSKEGA SALEZIJANCA

Vsakega devetnajstega v mesecu se salezijanci pokrajine Vzhodna Azija in Oceanija spomnijo salezijancev v Kambodži. Spoznajmo poklicno pot prvega salezijanca, ki prihaja iz ljudstva Kmer.

Imenujem se Somony Kong in obiskujem 3. letnik filozofije v velikem semenišču na Taj-

skem. Rodil sem se v Kambodži, v pokrajini Pursat, leta 1985, v budistični družini. Po mojem spreobrnjenju so še trije postali katoličani.

Na pot salezijanskega poklica sem stopil kot študent poklicne šole Don Bosco v Phnom Penhu leta 2002. Trije prijatelji, ki še niso bili krščeni, a že dejavni v katoliški cerkvi, so me nekega dne povabili k sveti maši. Iz radovednosti sem šel. Počasi sem začel redno zahajati k svetim mašam, tudi sam, in po treh mesecih sem se vpisal k verouku in pomagal v oratoriju. Takrat niti nisem razmišljal, zakaj to počnem, počel sem pač to, kar me je veselilo.

Po diplomi sva s prijateljem sprejela predlog salezijanca Gerarda Ravasca, da bi poučevala v don Boskovi ustanovi v Poipetu. Leta 2005 sva tam prejela tudi sveti krst. Seveda sva morala dobiti dovoljenje staršev. Moji so le vprašali: »Je to zate dobro ali ne?« in mi pustili prosto izbiro.

Bil sem vesel, da sem postal katoličan, nisem pa mislil postati salezijanec. Čez nekaj mesecev me je ravnatelj poslal na poletni študij na salezijanski inštitut v Bangkok, na Tajsko. Dejal mi je, naj se dobro pripravim, a ko sem prispel tja, nisem razumel niti besede in nisem vedel, kaj bi počel. Na vrsto so prišla vprašanja o smislu mojega življenja.

Razmišljal sem o Bogu, njegovem obstoju in ga prosil za pomoč pri reševanju svojih dvomov. Za rešitev svojih težav sem mu nekako obljubil, da mu bom podaril svoje življenje v duhovniški službi ali na kakšen drug način, kjer bi se mu lahko daroval. Počasi so se stvari uredile in v srcu sem za-

čutil mir. Počutil sem se prerojenega, odkril sem pravi smisel svojega krsta.

Po vrnitvi v Kambodžo sem v Poipetu poučeval še štiri leta in leta 2009 postal salezijanski kandidat. V tem času me je podpisalo veliko salezijancev in me vodilo po poklicni poti. Ko je bil salezijanec Walter Brigolin ravnatelj, me ni nikoli silil k izbiri salezijanskega poklica: dve leti mi je omogočil sodelovanje pri škofijskih poklicnih taborih in pri drugih redovih. Tako sem spoznal razne vrste duhovnih poklicev; a izbral sem salezijansko pot, ki mi je najbližja.

Povzeto po ANS

Začele so se priprave na Oratorij 2016

Oratorij

Kot je sv. Janez Bosko mladim razdajal vso svojo ljubezen in svoje življenje, tako tudi vsako leto preko 6.000 mladih prostovoljcev hodi po stopinjah don Boska in pripravljajo oratorijski program za mlade. Oratorij je eden največjih prostovoljnih projektov pri nas, ki združuje šolo, ki uči za življenje, sproščenost igrišča, ljubeč dom, ki sprejema vsakogar, in nenazadnje župnijo, ki mlade spremlja po poti krščanskega življenja.

Da bi animatorji v oratorij kar najbolj kvalitetno vpletli vse najpomembnejše elemente oratorija, se morajo na to nalogo pripraviti. V ta namen se je letos zvrstilo šest pomladanskih srečanj animatorjev oratorija, kjer so se seznanili s temo letošnjega oratorija ter spoznavali oratorijskega junaka – Ostržka. Ta zgodba Carla Collodija nam omogoča veliko možnosti pedagoških obravnav in približevanja vrednot otrokom. Tako bodo animatorji skozi Ostržkovo zgodbo otroke vabili k izbiri pravih vrednot: družine, znanja, delavnosti, resnice in odgovornosti.

Na pomladanskih srečanjih animatorjev oratorija so udeleženci prevzeli oratorijska gradiva, s katerimi lahko resneje zakorakajo v priprave na poletni oratorij, prav tako pa so si izmenjali izkušnje in domov odhajali s polnim kovčkom novih prijateljstev, veselja in novega znanja. *Helena Vrbnjak*

Biti učljiv

JANEZ VODIČAR

Pot v gore je naporna, je pa vsaka kaplja znoja poplačana, če ima človek odprte oči in srce. Oči, da vidi čudovite stvari okrog sebe, srce, da to lepoto ohrani in jo ponese v dolino. Ko smo se povzpeli že visoko, se gozd redči in pogled nam lažje seže v dolino. Ta pogled je odrešujoč: zreti v vse, kar puščamo tam doli, z varne razdalje; se oddahnuti od vsega hrupa, ki ga ne slišimo, le slutimo v avtomobilih spodaj na cesti; in smrad, na katerega nas spominjajo le komaj vidni dimniki. Kaj je bolj sproščujočega!

Ob vsem tem lahko hitro pozabimo na to, kar je pred našim nosom. Ne le da je nevarno, lahko tudi spregledamo kaj, kar bi v dolini težko opazili. Sem ter tja so zveržena drevesa, ki redko uspejo doseči kakšno ugledno višino in bi se jim lahko njihovi vrstniki iz nekaj metrov nižjega gozda posmehovali, in ta nam lahko dajo misliti. Samorastniki. Vsaj tako bi se jim lahko reklo. Kje vse poženejo in kako se bojujejo za svoje preživetje. Sredi ničesar, samo neka razpoka in že raste drevo, ki se mora na svoji poti izogibati taki in drugačni prepreki, segati s svojimi koreninami na vse mogoče konce, da si zagotovi dovolj moči za preživetje. Kdo bi rekel, da tako in tako ne zraste kaj vrednega. Je le neko grintavo drevo, ki ga bo prej ali slej odnesel vihar ali snežni plaz, ki ne bi ogrel niti pol sobe, če bi ga razsekali in uporabili v peči. Drži, a njegova oblika, ki je nastala v boju z naravo, njegov položaj, ki mu v vsem kamenju okrog njega daje posebno veljavo, vse to nas lahko pelje h globljemu premisleku o nas samih.

Kdo izmed nas ne bi rad bil nekaj posebnega! Nihče, še posebej mladi, noče biti ovca, eden izmed mnogih, ki se ga ne opazi in ostaja brez svojega glasu v minljivosti zgodovine. Samorastnik je tak posebej med drevesi. Težko boste našli vsaj na videz podobna osamela drevesa v visokogorju. Zato nam je lahko dober zgled za to, kako postati nekaj posebnega. Gotovo bi bil vsak najstnik vesel, če bi ga občudovali, se ob njem čudili kot ob takem gorskem drevesu. Hitro pa pozabimo, kaj to pomeni za samo drevo, in če se z njim primerjamo, tudi za nas. Drevo se je moralo bojevati za preživetje, a bojevalo se je s prilagajanjem, v človeški govorici bi rekli: z učenjem. Že v začetku svoje rasti se je moralo naučiti, da se kamna ne da odstraniti, le obrasti. Korenine so morale sprejeti naporno iskanje zemlje in ugotoviti, da se ne morejo zgolj prepuščati naključju. V bujni rasti se je bilo treba naučiti, da previsoko ni vredno segati, saj si izpostavljen tako vetru, snežnim plazovom kot strelam. Verjetno boste pripomnili, da je za vse to poskrbela narava in drevesu se ni treba kaj posebno truditi.

Še res je, če pa vzamemo človeka, bi hitro skleпали, da se danes težko komu kaj dopove. Hitro ti bo odvrnil, da je že dovolj pameten in sam ve, kako in kaj. Radi bi bili nekaj posebnega – kot samorastniki v gorah – ob tem pa pozabljamo, da za to potrebujemo druge. Če hočemo zaživeti v vsej svoji lepoti in moči, se moramo učiti, biti odprti za vse, kar je zunaj nas in hkrati ohranjati moč rasti, ki je v naši notranjosti dana z božjim zagonom po življenju. K delom usmiljenja spada tudi poučevanje nevednih. Za to delo najprej potrebujemo učence. Biti ponižen in sprejeti dobro besedo drugih pomeni najprej premagati svojo nadutost. Le kot ponižni učenci bomo lahko sledili notranjemu glasu Boga in ob soočenju z drugimi bomo kakor drevo v gorah vedno bolj podobni tisti umetnini, ki bo najprej razveseljevala nas in nato še vse naše bližnje.

Gradnja Majcnove hiše

Rakovnik je srce salezijanske karizme in dela na Slovenskem. Bogata zgodovina od prihoda salezijancev (1901) pa vse do danes razodeva široko in razvejano poslanstvo za mladino, narod in Cerkev na Slovenskem. Razgibano vzgojno in pastoralno delo je zaustavila takratna komunistična oblast z odvzetjem premoženja, zasedbo stavb in zaplembo premoženja. Po osamosvojitvi (1991) smo na Rakovniku obrnili nov list zgodovine. Pred nami se je odprlo široko polje dela, ki pa so ga ovirali počasni postopki denacionalizacije. Šele po letu 2000 smo vztrajno in neutrudno začeli obnavljati Rakovnik z željo, da končno prostorom vdihnemo življenje in poslanstvo za mlade.

Leta 2001 smo obnovili Rakovniški grad, kjer je sedaj sedež inšpektorije. Leta 2004 smo obnovili Pastoralni dom, v katerem je sedaj župnija, Salezijanski mladinski center in začasno tudi salezijanska skupnost. Leta 2009 smo obnovili staro župnišče in ga namenili za Glasbeno šolo Rakovnik, ki jo danes obiskuje skoraj 300 učencev. Leta 2013 smo na novo zgradili kotlovnico, ki je nadomestila sedem kuhinj. In še bi lahko naštevali.

MAJCNova HIŠA

Pred nami je izgradnja nove Majcnove hiše, ki bo kot osrednji objekt Rakovnik povezovala v zaokroženo celoto. Najprej je na vrsti rušenje starega poslopja (pomlad 2016), ki je bilo vse od zaprtja študentskega doma leta 2011 zaradi dotrajano- sti neuporabno. Gre za prostore, v katerih je vrsto let živela salezijanska skupnost in salezijanski bogoslovci in v katerih je več kot trideset let imel svojo sobo božji slu-

žabnik Andrej Majcen. Po njem bomo novogradnjo tudi poimenovali. Ko bo razglašen za blaženega, tako upamo, bo njemu v častu v osrčju novogradnje tudi Majcnova kapela. Po rušenju dotrajanega objekta nas čaka gradnja Majcnove hiše (pomlad 2017). Novo poslopje bo namenjeno osrednji salezijanski knjižnici in arhivom, v njem bo župnijsko-romarska kapela, sprejemnica, prostor za srečanja, jedilnica in kuhinja ter prostori za salezijansko skupnost. Nadejamo se, da čim prej opremo prostore za selitev salezijanske skupnosti s ciljem, da dosedanje prostore skupnosti v Pastoralnem domu namenimo za dijake iz poklicnih šol ali študente.

ZBIRANJE SREDSTEV ZA OBNOVO

Zbiranje sredstev za obnovo Rakovnika poteka že več let. Z začetkom rušenja in izgradnje Majcnove hiše ga želimo še poživiti. Mnogi dobrotniki in dobrotnice nas že vrsto let podpirate, za kar smo vam neizmerno hvaležni. Priporočamo se še naprej. Še posebej cenimo vsako vašo molitev in besedo spodbude, ki nas bo povezovala v skupni prošnji in molitvi pred Marijo Pomočnico, da bo naše in vaše življenje ter delo blagoslovljeno. Svoj dar lahko nakažete na:

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
Namen: RAK
TRR: SI 56 2420 0900 4141 717
referenca: 400-01

Cerkev, mati poklicev

PRIPRAVIL IVAN TURK **Dragi bratje in sestre! Iskreno želim, da bi se mogli v tem izrednem jubileju usmiljenja vsi krščeni veseliti tega, da pripadajo Cerkvi, in bi mogli ponovno odkriti, da se poklic kristjana, kakor tudi vsak poseben poklic, rodi v okrilju Božjega ljudstva ter je dar Božjega usmiljenja. Cerkev je hiša usmiljenja in predstavlja humus, v katerem poklic vzkali, raste in obrodi sad.**

S temi uvodnimi besedami je papež Frančišek začel poslanico za letošnji 53. svetovni dan molitve za duhovne poklice, ki ga obhajamo na nedeljo Dobrega Pastirja. Povzemam nekaj utrinkov:

Bog nas kliče, da postanemo del Cerkve in po času zorenja v njej nam podari poseben poklic. Poklicna pot se uresničuje skupaj z brati in sestrami, ki nam jih daje Gospod, ki vzpostavlja občestvo, v katerem je ravnodušnost premagana z ljubeznijo, ker zahteva, da gremo iz samih sebe in damo svoje življenje v službo Božjemu načrtu ter posvojimo zgodovinski položaj njegovega Božjega ljudstva.

Na ta dan, posvečen molitvi za poklice, želim spodbuditi vse vernike, da prevzamejo svojo odgovornost v skrbi in razločevanju poklicanosti.

Poklic se rojeva v Cerkvi. Že od začetka prebuditve nekega poklica je potreben primeren »čut« Cerkve. Nihče ni poklican zgolj za neko določeno področje ali za neko skupino ali za neko cerkveno gibanje, temveč za Cerkev in za svet. »Jasno znamenje resničnosti neke karizme je njena cerkvenost, njena zmožnost, da se harmonično integrira v življenje svetega Božjega ljudstva za dobro vseh.« Ko odgovarja na Božji klic, mlad človek vidi, da se njegovo obzorje razširja na Cerkev; odkriti more številne karizme in tako bolj objektivno razločevati. Tako skupnost postane dom in družina, kjer se rojevajo poklici.

Poklic raste v Cerkvi. Med procesom oblikovanja se med kandidati različnih poklicev poraja potreba, da bi vedno bolj poznali cerkveno skupnost in presegali omejeno gledanje, ki ga imamo vsi na začetku. Zato je primerno opraviti kakšno apostolsko izkušnjo skupaj z drugi-

mi člani skupnosti ... Za tiste, ki so že v oblikovanju, cerkvena skupnost ostane vedno temeljni vzgojni prostor, do katerega moramo čutiti veliko hvaležnost.

Poklic ima v Cerkvi podporo. Z dokončno obvezo se poklicna pot v Cerkvi ne konča, temveč se nadaljuje v razpoložljivosti za služenje, v vztrajanju, v trajnem oblikovanju. Kdor je lastno življenje posvetil Gospodu, je pripravljen služiti Cerkvi, kjer ga ta potrebuje ...

Materinstvo Cerkve se izraža preko vztrajne molitve za poklice in z vzgojno dejavnostjo ter spremljanjem tistih, ki zaznavajo Božji klic. Uresničuje se tudi v skrbni izbiri kandidatov za duhovniško služenje in za posvečeno življenje. Končno je Cerkev mati poklicev s svojo stalno podporo tistim, ki so posvetili svoje življenje v službi drugih.

Prosimo Gospoda, naj vsem, ki so na poti poklicanosti, podeli globok čut pripadnosti Cerkvi; in Sveti Duh naj med pastirji in verniki okrepi globlji čut za občestvo, razločevanje kakor tudi za duhovno očetovstvo in materinstvo.

MOLITVENI NAMENI

MAREC

V varstvo svetemu Jožefu priporočajmo Slovenijo, katere zavetnik je.

APRIL

Da bi kristjani sredi politično-verskih spopadov po svetu pričevali za ljubezen in vero v Jezusa Kristusa trpečega in od mrtvih vstalega.

MAJ

Da bi v družinah, raznih skupnostih in pri šmarnični pobožnosti molili rožni venec za družine in mir na svetu.

Sv. Avguštin pravi, da ima solza, ki priteče ob spominu na Jezusovo trpljenje, večji pomen od romanja na svete kraje. »Vse ljudstvo je odvrnilo: 'Njegova kri na nas in na naše otroke!' Tedaj jim je izpustil Baraba, Jezusa pa dal bičati in ga je izročil, da bi bil križan.«

Mt 27,25–26

Božji Učitelj je bil izročen strašnemu trpinčenju bičanja. Potem, ko je na Oljski gori potil krvavi pot, tu Jezus pod strašnimi udarci spet preliva kri; po nauku sv. Tomaža bi zadostovala ena sama kaplja, da bi rešila ves svet.

Le evangelista Matej in Marko ohranjata spomin na ta dogodek. O bičanju je le kratka novica; kaj se je v resnici dogajalo, nam ostaja skrivnost. Tudi Marija se je zavedala, kaj se je dogajalo, šele ko je videla Jezusa umirajočega na križu. Evangelist Matej nam sicer omogoča, da vemo kaj več, ko pove, da ga je Pilat, potem ko ga je dal bičati, izročil, da bi bil križan. Bičanje je bilo namreč redno uvod v smrt na križu. Umiranje na križu je bilo lahko zelo dolgo, zato

so obsojenca bičali brez milosti, do krvi, da so ga tako oslabili in je potem hitreje umrl.

Z bičanjem se je izpolnila psalmistova prerokba, da bodo po Mesijevem hrbtu grešniki orali brazde. V trpljenju ni bilo prihranjeno nobenemu delu njegovega telesa.

Čuditi pa se moremo, da se je vse to dogajalo zaradi ljubezni, ki jo Bog goji do človeka. V potrditev tega je na podnožju nekaterih križev sledeč napis:

Dvomiš, da te ljubim?

Postoj in poglej!

Po celem telesu boš videl izdolbeno ljubezen.

Papež Pavel VI. je takole molil: »Tukaj si bil obtožen in obsojen Ti, Gospod, ki si nedolžen, pravičen, svet. Tebe, Sin človekov, so preklinjali, zasmehovali, zatajili. Tebe, luč, so ugasnili; Tebe, Kralj, so povzdignili na križ. Ti, življenje, si sprejel smrt in Ti, mrtev, si vstal v življenje.«

Mati Marija D. Mazzarello pa je pisala sestram na Siciliji: »Že res, da boste kdaj deležne kar preveč nadlog in težav, toda Gospod hoče, da na tem svetu nosimo malo križa. Najprej nam je On sam dal dober zgled v trpljenju, zato pojdemo pogumno za njim v vdanem prenašanju trpljenja. Vedite, da so mu bližje tiste, ki jim Jezus pošilja več trpljenja; vendar pa je potrebno vse delati s čistim namenom, da bi le njemu ugajale, če hočemo prejeti plačilo.«

Priprava po: Ufficio catechistico diocesano di Trento, Maria nel santo Rosario, Elle di ci

MOLIMO Z MARIJO ki je za nas bičan bil

Svetišče sv. Janeza Boska v Mariboru

Ob blagoslovu novega svetišča sv. Janeza Boska v Mariboru (15. 11. 2015) je inšpektor Janez Potočnik predstavil pestro pot od prvih sanj do uresničene izgradnje svetišča.

Na praznik zavetnika mariborske nadškofije apostola sv. Andreja je bila s strani tedanjega škofa Franca Krambergerja 30. novembra 1986 ustanovljena župnija sv. Janeza Boska in izročena salezijancem v upravo. V teh dneh tako vstopamo že v trideseto leto, od kar smo salezijanci v Mariboru. Svoje poslanstvo so sobratje dolga leta, do predlanske pozne jeseni, opravljali v stanovanjski hiši na Dragonijevi 6.

Cerkev v čast svetniku mladih smo želeli zgraditi že v jubilejnem letu 1988, ko smo obhajali 100-letnico don Boskove smrti.

Toda tista prva leta smo pri snovanju Don Boskovega centra s svetiščem naleteli na številne ovire. Čakali so nas neskončni birokratski postopki in hkrati razni zapleti. Številni sobratje, ki so delovali v Mariboru, so vlagali neskončne napore v to delo. Narejeni so bili prvi idejni načrti, postopoma smo pridobivali potrebna zemljišča. Na sedanjo lokacijo je bil po odkupu prve parcele l. 1995 pri lipi znotraj stebriščnega dvorišča postavljen 'vagon veselja' – za začetek dejavnosti SMC.

Papež sv. Janez Pavel II. je septembra 1999 ob drugem obisku MB in razglasil A. M. Slomška za blaženega blagoslovil

temeljni kamen za Don Boskov center in s tem za svetišče sv. Janeza Boska.

Jeseni l. 2003 je Mestna občina Maribor sprejela zazidalni načrt – za področje načrtovane gradnje.

Junija l. 2008 je bil na internem razpisu za gradnjo Don Boskovega centra izbran predlog arhitekturnega biroja DANS arhitekti. Pri njih je bila potem naročena tudi izdelava projektne dokumentacije, na osnovi katere smo aprila l. 2011 prejeli gradbeno dovoljenje.

In začeli smo graditi: v zelo težkih časih, v letih gospodarske in finančne krize ter ob pojavu težav mariborske nadškofije.

Prva gradbena dela – delno postavitev betonskih sten celotnega kompleksa Don Boskovega centra – je v letih 2011–12 opravilo gradbeno podjetje Granit iz Slovenske Bistrice. Začetek del je pred štirimi leti 16. septembra blagoslovil bivši vrh. predstojnik salezijancev Pascual Chavez.

V letu 2013 je drugo podjetje – Gradbeni finalist Zvezda iz MB – dokončalo tisti del kompleksa, v katerem je sedaj že urejenčasni mladinski center, kapela z veroučnimi učilnicami in prostori za bivanje sobratov.

Igrišča v sklopu kompleksa je lani uredilo podjetje KRT iz Slov. Bistrice.

Dokončanje gradnje betonskih sten cerkve je lani opravilo podjetje VG5 iz Ljubljane, prav tako pa je bilo temu podjetju letos spomladi zaupano dokončanje gradbenih del pri cerkvi, streha in postavitve osnovne opreme v cerkvi z namenom, da bi lahko cerkev začeli uporabljati za bogoslužne namene.

Poleg že omenjenih projektantov in glavnega izvajalca gradbenih del je prav, da omenim še tiste, ki so letos sodelovali v dokončevanju del pri cerkvi: elektroinstalacije Teo-Ten Montaža iz Ljutomerja; strojne instalacije Razgoršek iz Celja; teracerstvo Belec iz Ljubljane; mizarstva Košak iz Trzina, Tratar iz Ljubljane in Kovač iz Mozirja; restavratorstvo Kavčič iz Šentjošta; ozvočenje SEA iz Sežane; fasado je izdelal SGP Savinja iz Prebolde, ostrešje Hoja iz Škofljice; svetlobnik pa Reflex iz Gornje Radgone. Za nadzor del je skrbela gospa Gizela Makari Pucko iz Murske Sobotne, v imenu salezijanske družbe pa je dela spremljal naš novi inšpektorialni ekonom salezijanec brat Janez Krnc.

Hvaležni smo vsem podjetjem, obrtnikom in delavcem, saj so bila dela uspešno zaključena: v začetku meseca novembra je bil opravljen tehnični pregled cerkve, v petek (13. novembra) pa smo prejeli uporabno dovoljenje.

CERKEV je postavljena ob lipo, ki je na dvorišču; ta lipa ima tudi svoje sporočilo: lastnik parcele, ki so jo salezijanci na tej lokaciji najprej kupili z lipo vred, pravi, da je to lipo zasadil njegov oče po drugi svetovni vojni v zahvalo, da se mu je sin srečno vrnil iz nemškega ujetništva.

Zunanost cerkve je oblečena v opečnat plašč, ki ga krasi sedem križev, simbolno sve-

to število – znamenje, da je tukaj svet kraj, da je tu Božje svetišče, da bomo tukaj verni prejemali svete zakramente.

Svetlobnik nad prezbiterijem – govori nam, kako neskončno prodira v našo končnost in nas hkrati vabi, da bi tudi mi hrepneli po neskončnem.

Oltar in ambon – poudarjata bistveni prvini svetišča: mizo Božje besede in mizo Božjega kruha.

Tabernakelj – za nas je zelo dragocen, in sicer zaradi posebne relikvije, ki je njegov sestavni del: v desni del 'odprtega' tabernaklja v obliki triptiha so vdelana originalna prva vratca tabernaklja iz bazilike Marije Pomočnice v Turinu iz l. 1865, ki jo je zgradil sv. Janez Bosko.

To dokazuje originalni zapis in pečat na vratcih. Ko so v 20-ih letih 20. stoletja obnavljali to baziliko, so vratca tabernaklja podarili slovenskim salezijancem, ki so prav tedaj dokončevali gradnjo cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku. Vratca so dolga leta ostala na Rakovniku v raznih skladiščih, da bi končno dobila v Mariboru primerno mesto – tudi v znamenje povezanosti z osrednjo don Boskovo ustanovo v Turinu.

Prezbiterij krasijo kipi Vstalega Kristusa, Don Boska z Dominikom Savijem in Angela s harfo – so dar salezijancev iz Švice, ki so tudi sicer pomagali pri gradnji cerkve. Dragocen pa je tudi starinski Marijin kip – dar salezijanske skupnosti iz Veržeja.

Tudi **glinene svetilke**, kar sto jih je nad nami, prihajajo iz salezijanske ustanove v Veržeju, in sicer so ročno delo lončarske delavnice v centru DUO; dobro je vedeti, da je vsak kos svetilke šel kar nekajkrat skozi pridne roke oblikovalcev gline.

misijoni

Sadovi petletnega dela

Danilo Lisjak, Atede, Uganda

Danilo Lisjak ima že dolgo »misijonsko brado«, čeprav po zunanosti ni podoben izgledu nekdanjih misijonarjev z dolgimi belimi bradami. Veliki graditelj cerkvenih zgradb in občestev v raznih krajih ob Velikih jezerih zadnja leta deluje na severu Ugande, v bližini meje z nemirnim Južnim Sudanom. Preden se je konec lanskega leta vrnil v Afriko, se je vsem dobrotnikom oglasil s svojim zahvalnim pismom, ki smo ga strnili na teh straneh.

Cenjeni prijatelji in dobrotniki! Lani jeseni, 6. septembra, smo blagoslovili gradnjo novega misijona Atede Parish na severu Ugande, dežele blizu Viktorijinega in Belega Nila. Tako smo zaključili petletno delo, ki je bilo uspešno tudi pastoralno, saj je bilo krščenih 1500 otrok. Na dvanajstih podružni-

cah smo obnovili oz. pozidali 10 cerkva. Ob tem so zaživele tudi mnoge dejavnosti, ki so rezultat sodelovanja lokalnih ljudi, raztresenih na približno 400 km².

Misijon smo zgradili z večinskim deležem dobrotnikov iz Slovenije, zamejstva in zdomstva. Tudi Misijonsko Središče Slovenije je prispevalo dobršen del za gradnjo nove župnijske cerkve, posvečene apostoloma sv. Petru in Pavlu. Naj poudarim, da se je okoli 30 pridnih prostovoljcev iz Slovenije v teh petih letih zvrstilo za mnogovrstno, po večini strokovno pomoč, ki so jo tukajšnji ljudje, izčrpani po 23-letni vojni, še kako potrebovali. Vsem dobrotnikom in prostovoljcem se ob zaključku del iskreno zahvaljujem. Celotni delež pomoči Slovenije smo namenili spominu na našega rojaka, pionirja začetkov misijonarjenja ob reki Nil, Ignacija Knobleharja iz Škocjana na Dolenjskem. Ob

posvetitvi oltarja je domači škof vanj vstavil relikvijo blaženega mučenca Lojzeta Grozdeta, ki smo jo dobili po dobroti novomeške škofije. Slavje s pogostitvijo za domačine in približno dva tisoč gostov je trajalo osem ur. Na slavju se je predstavil nov župnik, salezi-

mo jutri želi njihovega neznanja. Potrebujemo jih, saj je v mnogih državah Evrope nataliteta premajhna. Če bo solidarnost oblikovala globalizacijo, bo za vse dovolj vsega na tem planetu. Zato vas prosimo, da radi podpirate naše misijonske načrte na črni celini,

Mišijon smo zgradili z večinskim deležem dobrotnikov iz Slovenije, zamejstva in zdomstva.

janec domačin Thomas. Pridružil se nam je tudi bogoslovec Kennedy, ki pri nas opravlja prakso. V skupnosti smo tako sedaj kar štiri. Več kot 4000 osnovnošolskih otrok, okrog 200 otrok v vrtcu in obiski vernikov v travnatih savanah bodo kar dober zalogaj za ekipo, ki skrbi tudi za redne nedeljske maše v trinajstih podružnicah in sedmih šolah. Dve podružnici pa še čakata na gradnjo cerkve. Na eni sedaj mašujemo pod drevesom, na drugi pa v učilnici bližnje osnovne šole. Čim prej bi radi začeli z gradnjo nižje srednje šole in s tem dali pogoj za nadaljnje poklicno šolanje številnim otrokom novega misijona. Gradnjo nove šole načrtujemo v bližini novih župnijskih prostorov, zato moramo prej prestaviti osnovno šolo s tisoč učenci na primernejšo lokacijo, vendar še vedno na župnijski zemlji. Čeprav bo to združeno z novim finančnim zalogajem, pa nas pot beguncev skozi Slovenijo uči, da moramo misliti na normalno šolstvo v deželah, od koder begunci prihajajo. Le tako bomo rešeni mnogih frustracij z obeh strani. Pomagajmo jim danes v njihovi domovini, da ne bo-

ki je v mnogih pogledih upanje za ves svet. To ni nikakršno »Sizifovo delo«, kot mi je namignil dobri človek, ki občuduje naše delo in tudi sam pomaga.

Stvari se vendarle premikajo na bolje in to mi, ki živimo afriški vsakdan, vidimo tudi »od znotraj«, kjer se oblikuje duhovni človek. Nekje sem dejal, da so vse preproste okrogle hišice – slamnjače naših ljudi (ok. 15.000) vredne manj kot misijonarjevo terensko vozilo. Toda v njih so številni otroci nasmejanih obrazov, brihtnih in vedoželjnih glav. Prav ti so nam in vam, dragi dobrotniki, priložnost in upanje za boljši svet poštenih državljanov in dobrih kristjanov, kar je tudi moto sv. Janeza Boska.

Papež Frančišek, ki je konec lanskega novembra obiskal Ugando, nam je dal novo spodbudo za poglobljeno vero in zaupanje v hoji za Kristusom. Potrebna je bila kri in vera ugandskih mučencev ter predano delo misijonarjev in domačih sodelavcev katehetov, da nas je katoličanov že več kot 42 % od 36 milijonov prebivalcev Ugande. Čudež le 120-letne evangelizacije!

KEREČEV SKLAD

V Kerečev sklad za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 26. 1. do 10. 3. 2016 ste darovali:

Črnilogar M., Tušar C., Močnik V., Božič C., Kristan B., Pečovnik A., Polak V. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Bog povrni!

CELJE

Zimski oratorij v SMC

FOTO 1 Šolarji se vsako leto veselijo in nestrpno pričakujejo zimske počitnice, še posebej če meteorologi napovedujejo sneg in zimske temperature. Toda, tudi če teh zimskih pogojev ni, si lahko vseeno naredimo ustvarjalne in družabne počitnice, ki nam še dolgo ostanejo v spominu. To se je dogajalo tudi na zimskem oratoriju v Celju.

Med temi zimskimi počitnicami (od 22. do 26. februarja) je potekala v naših prostorih zgodba o Alici, ki se je nenadoma znašla v čudežni deželi. Animatorji smo se zelo potrudili in ustvarjalno pripravili oder, dramsko zgodbo, delavnice, kateheze in druge spremljajoče dejavnosti. Ta oratorij je bil nekaj posebnega, saj so ga ustvarjali tudi otroci, ki so igrali v dramski igri, na katero so se pripravljali v dramski delavnici. Tam so se naučili besedila, tehnik odrske igre in priprave kostumov. Druga delavnica, ki je navdušila, pa je bila velikonočna, kjer so se mlajši preizkusili v ustvarjanju okraskov in dobrot, ki »dišijo« po veliki noči. Ker pa je pri nas poskrbljeno tudi za krajše izlete ali pa druge dejavnosti izven našega centra, smo se odšli v sredo kopat, v četrtek pa smo preizkusili svoje ravnotežje na drsalkah. Popoldanski čas smo zapolnili tudi z igrami. Seveda pa je bilo vsak dan poskrbljeno za dovolj prostega časa, da so otroci porabili svojo energijo v igralnici, ob namiznih družabnih igrah ali pa zunaj, na igriščih. Nekateri so to naredili z igranjem nogometa, drugim pa je bilo dovolj že,

če so bili v družbi svojih prijateljev. Poskusili smo se tudi v likovnem in pisateljskem ustvarjanju, saj smo ob najavljenem natečaju za najboljšo risbo o Alici in o lastni zgodbi dobili kar nekaj prispevkov in nagrajene tudi razstavili v vitrini. Ugotovili smo, da nas je zgodba o Alici nagovarjala na različne načine, poleg odrske zgodbe še pri ustvarjalnosti, ob duhovni temi dneva in s pozitivnimi dnevnimi cilji in nalogami, ki smo jih poskusili uresničiti.

Kaj pa bo ostalo od zimskih počitniških dni? Mislim, da smo se na tem oratoriju vsi zelo povezali in sklenili trdne prijateljske vezi. Poleg tega pa ugotavljamo, da vsaka zgodba, pravljica, basen nosi v sebi pomembno in poučno pozitivno vsebino tudi za današnji čas. Zato menim, da smo oratorij dobro izpeljali, saj brez podpore drug drugega, predvsem pa brez navdušenja otrok, to ne bi bilo mogoče. Vesela sem, da še obstajajo takšni otroci, ki jim druženje v resničnem svetu pomeni veliko (ne pa le navidezni odnosi na omrežjih), saj le tako zares spoznaváš ljudi, predvsem pa svoje prijatelje.

Vesna Kocijan

BLED

Duhovna obnova v duhu usmiljenja

FOTO 2 Napočil je ne le milostni postni čas, ampak tudi tisto obdobje šolskega leta, ko v sestrskih vrstah potrebujemo nekoliko duhovne okrepitve za nadaljnje osebno in pastoralno delovanje – oznanjevanje. Tako se je več kot polovica inšpektorije od 4. do 7. februarja zbrala na

podaljšani duhovni obnovi na Bledu in prisluhnila nagovorom upokojenega nadškofa Marjana Turnška. Rdeča nit: Božje in naše usmiljenje. Razmišljali in molili smo ob papeževih poudarkih v svetem letu usmiljenja: vabi nas, da gledamo nase in na svet z očmi usmiljenega Boga Očeta. Ustavili smo se ob svetopisemskih odlomkih, ki govorijo o Božjem usmiljenju oz. o odpuščenju. Božje usmiljenje se nas je močno dotaknilo tako v meditaciji, adoraciji, pri sveti spovedi in evharistiji, kot v navzočnosti sosester. Želimo, da očetov usmiljeni pogled vse bolj tudi pogled vsake(ga) izmed nas, da bi se njegovo usmiljenje postopoma razlilo na ves svet.

s. Barbara Poredoš

NOVO MESTO

Že deseti seminar za voditelje svetopisemskih uric

FOTO 3 Svetopisemske urice so oblika pastoralne za predšolske otroke in njihove družine. Lahko bi jih imenovali „biblična skupina“ za malčke. Porodila se je v Murski Soboti kot dodatna interesna dejavnost katoliškega vrtca Lavra, ki ga vodimo sestre hčere Marije Pomočnice. Otroci se ob svetopisemskih zgodbah srečajo z Bogom, hkrati pa spoznavajo verske resnice, liturgijo in cerkvene praznike. Hčere Marije Pomočnice dejavnost širimo s seminarji, na katerih se za to delo usposablja vedno več ljudi. Letos v postnem času v Novem mestu izvajamo že desetega po vrsti. Udeleženci so z različnih koncev Slovenije, vseh starosti in s pestrimi izkušnjami ter izo-

brazbo. Nekateri, predvsem mladi animatorji, želijo dobiti nove ideje za delo s predšolskimi otroki na oratorijih. Drugi so mladi starši, ki se vprašujejo, kako približati vero svojim otrokom. Nekateri so že izkušeni katehisti in iščejo nove vzgojne pristope za katehezo v prvi triadi. Mnogi pa pridejo že kar s priročnikom v roki (Mohorjeva družba, 2011) in izjavijo, da „svetopisemske urice v domači župniji že imajo, a so včasih malo negotovi in želijo utrditi svojo usposobljenost“. Cilj je predvsem ta: ustvariti čas in prostor, v katerem se s pomočjo Božje Besede srečata otrok in Bog.

s. Jožica Merlak

MUŽLJA

Blagoslov nove športne dvorane

FOTO 4, 5 V soboto 5. decembra 2015 je v Mužlji (Vojvodina) potekal slovesen blagoslov nove športne dvorane, ki je postavljena v sklopu fantovskega dijaškega doma Emavs. V tej dvorani so že pred uradnim odprtjem potekali razni nastopi, uporabljali so jo tudi že za poletni oratorij. Dijaki v domu Emavs, mužljanska mladina kakor tudi različni gostje, ki pogosto prihajajo v ta prijetni in mirni banatski kotiček, so pridobili nov prostor, kraj za razvedrilo, športne igre ter razne prireditve.

Svečanosti odprtja in blagoslova so se udeležile visoke javne osebnosti iz Vojvodine in tudi z Madžarske. Pri odpiranju dvorane so bili navzoči gjeneci, salezijanci Stojan, Zoltán, Stanko, Srečko in Janez, njihovi prijatelji ter sodelavci, priložnostni trak v madžarskih narodnih barvah je prerezal predsednik madžarskega parlamenta László Kövér. Dobrotniki z Madžarske so doslej v projekt vložili znatno vsoto (pol milijona evrov), kar nekaj sredstev pa bo potrebno še za notranjo opremo in zunanjo ureditev. Predsednik parlamenta se je v imenu madžarske vlade in ljudstva zahvalil za požrtvovalno delo, ki ga v vzgojo mladine in blagor duš opravlja mužljanska salezijanska skupnost z ravnateljem Stojanom Kalapišem na čelu ob podpori številnih ter marljivih sodelavcev. Župnijo upravljajo salezijanci že pol stoletja, dijaški dom Emavs pa banatski mladini služi že 13 let. Novo športno dvorano je blagoslovil zrenjaninski škof Ladislav Nemet SVD. V besedah, s katerimi je nagovoril zbrane, je izrazil hvaležnost Bogu, da je prišel željno pričakovani dan odprtja; omenil je široko razvejano dejavnost slovenskih salezijancev, ki je danes še kako potrebna. Poudaril je, kako mužljanski fantovski zavod omogoča in

olajšuje nadaljevanje šolanja vojvodinske šolske mladine, zlasti madžarske manjšine. Z odpiranjem te dvorane se je uresničila želja mladih, da bi imeli prostor, kjer bi se lahko družili, nastopali, telovadili ter gojili različne športe.

Sledil je kratek kulturni program, ki ga je s čudovitim petjem polepšala Szabina Tassi ob spremljavi instrumentalne skupine Emavs.

V slovesnost je bila vključena tudi prva nogometna tekma. V enem moštvu so bili zbrani visoki gostje – člani madžarskega parlamenta skupaj s predsednikom – v drugem pa so igrali gojenci Emavs ter mladi delavci vrtnarsko-pojedelskega podjetja Cesarski vrt, ki tesno sodeluje z dijaškim domom. Boj je bil mojstrski in silovit – moštvi sta bili skoraj izenačeni; nekaj golov je dal tudi sam predsednik madžarskega parlamenta, ki ni le sposoben politik, ampak tudi dober igralec in prijeten družabnik; tako so gostje zasluženo – kot se tudi spodobi – odnesli zmago na svoje in tudi naše veselje. Tako smo v Mužlji na svojevrsten način obeležili in sklenili jubilej 200. obletnice don Boskovega rojstva. J. J.

Maturantski ples

FOTO 6 Stara navada je, da maturanti pripravijo plesni večer, ki je obenem slovo od šolskih klopi in vzgojnih zavodov. V Mužlji so se dekleta iz internata, ki ga vodijo sestre notredamke, in fantje iz doma Emavs zavzeto pripravljali na ta dogodek.

Letos 6. februarja so povabili svoje starše, brate, sestre, pa tudi stare starše k sveti maši v cerkev Marijinega imena

v Mužlji. Po sveti maši je sledil blagoslov trakov, ki si jih maturanti pripnejo na obleko, znamenje, da so končali srednjo šolo.

V času priprav so se naučili plesati valček; starši, bratje ali sestre so bili ob tem prijetno presenečeni. Pozdravni govor v imenu doma Emavs je imel Stojan Kalapiš SDB, prav tako se je sestra Juliana poslovila od deklet, ki letos končujejo srednješolsko izobraževanje. V imenu fantov je spregovoril Miroslav Brnić, Gyarmati Anita pa se je v imenu maturantk poslovila od sester, ki so štiri leta skrbele zanje. Praznovanje se je nadaljevalo v zavodski obednici, po večerji pa s plesom v dvorani. S. K.

PODGORICA (MNE)

Odprtje svetih vrat

FOTO 7 V nedeljo, 21. februarja, se je župnijska cerkev Srca Jezusovega v Podgorici napolnila do zadnjega kotička. Barski nadškof mons. Zef Gashi je vodil slovesno bogoslužje ob svetem letu usmiljena in z odprtjem svetih vrat to edino katoliško cerkev v črnogorskem glavnem mestu razglasil za kraj Božjega usmiljenja. Slavja so se udeležili tako verniki iz Podgorice kot iz bližnjega Tuzija, kjer delujejo frančiškani. Informativne zgibanke, vsakodnevna priložnost za sveto spoved in molitvene pobude so le nekatere izmed dejavnosti salezijanske skupnosti, ki skuša ljudem približati sveti jubilej, kot ga priporoča papež Frančišek. Skozi leto bodo med veroukom, ob delu z ministranti, ob mladinskih dejavnostih ter v pevskem zboru poudarjali pomen Božjega usmiljenja ter tako »izkoristili« razglasitev odprtja

svetih vrat, da bi tudi verniki na podoben način odprli svoje srce Gospodu.

RAKOVNIK

Zimski oratorij

FOTO 8 V Salezijanskem mladinskem centru na Rakovniku se je med zimskim počitniškim tednom zbiralo mlado. Zagnana skupina animatorjev in zabave ter popestritve željni otroci so iz praznega počitniškega tedna naredili praznik. Delavnice, kateheza, molitve, drsanje, sredina maša in zanimiva zgodba so pripomogli, da skoraj nismo opazili, kako nam je teden spolzel iz rok.

VERŽEJ

Pevski konec tedna

FOTO 9 Zadnji januarski vikend je Marijanišče pokalo po šivih od petja in glasbe. Udeleženci pevskega vikenda so ob spremljavi štiričlanskega benda in pod taktirko Petra Pučnika pridno vadili in se kalili v duhovnih pesmih ter novih mašnih delih, napisanih prav zanje. Animatorji so poskrbeli za vesele večere in igre, penzion Mavrica pa za domačo hrano in udoben počitek. Pevski vikend se je sklenil s praznovanjem sv. Janeza Boska v veržejski cerkvi, kjer so udeleženci pokazali pridobljeno znanje in navdušeno slavili Gospoda ter razveseljevali polno cerkev, ki se je zbrala pri sveti maši.

Ministrantske duhovne vaje

Že tradicionalno se med zimskimi počitnicami v Marijanišču zberejo ministranti in ministrantke na duhovno-družabnem srečanju. Tudi

letos ni bilo nič drugače. Ob prizadevnih animatorkah SMC Veržej in pod vodstvom Grega Valiča so udeleženci spoznavali Mojzesovo življenjsko zgodbo preko filma Egiptovski princ. Pester mozaik tridnevnega programa je vseboval še kateheze, delo po skupinah, pripravo na sveto spoved in sveto mašo, manjkale pa niso niti delavnice in veliko športnih dejavnosti. Ministranti in ministrantke so z Mojzesom prehodili košček poti od zunanjega blišča do notranje lepote, utrjevali prijateljsko povezanost in sklepali nova poznanstva ter poglobljali skupno vrednoto: služenje Gospodu ob oltarju, ki se ne konča v cerkvi, temveč postaja vsakodnevno opravilo v vseh trenutkih življenja.

ŽELIMLJE

Odprta vrata ustanove

FOTO 10 Gimnazija Želimlje in Dom Janeza Boska sta v soboto, 23. januarja, zopet odprla svoja vrata vsem, ki jih zanimata življenje in delo v Zavodu sv. Frančiška Saleškega. Obiskovalci so si imeli priložnost ogledati ustanovo, se udeležiti pouka ali katere od obšolskih dejavnosti, poklepetati z dijaki, vzgojitelji, profesorji ter ravnateljema šole in doma. Kot letošnja novost pa so lahko preizkusili tudi resnično igro v sobi pobega.

Ob poldnevu so se nato vsi skupaj zbrali na prireditvi v športni dvorani. Dijaški voditeljski par je med reševanjem iz sobe pobega, imenovane Želimeljska skrivnost, nizal utrinke iz življenja v šoli in domu, obiskovalcem so se z glasbenimi točkami predstavile pevsko-glasbene zasedbe dijakov ter profesorjev in vzgojiteljev, nagovorila pa sta jih tudi ravnatelj šole in doma. Predvsem bodoči dijaki in njihovi starši pa so želimeljsko ustanovo, ki v tem letu praznuje srebrni jubilej, v velikem številu ponovno obiskali že v februarju. Tudi ob informativnih dnevih sta namreč šola in dom odprla svoja vrata.

Mojca Leskovec

RAKOVNIK

Praznovanje SMG za don Boskov praznik

V nedeljo, 31. januarja, ravno na praznik sv. Janeza Boska, je skupaj z njim praznovalo tudi salezijansko mladinsko gibanje.

Praznovanje se je pričelo s sveto mašo, ki jo je ob prisotnosti drugih duhovnikov daroval Peter Končan. Poudaril je, kako je bil don Bosko tisti, ki je točno vedel, kaj kdo od njegovih mladih potrebuje, ter kako je bil tisti, ki jim je prinašal

dotik Božjega. Pestrost salezijanskega mladinskega gibanja se je pokazala z različnimi skupinami, ki so to praznovanje obogatile s svojim sodelovanjem pri sveti maši. Sledil je nagovor delegatov za mladinsko pastoralo, s. Danijele Kordeš in Boštjana Jamnika. Mladim sta izročila pismo, v katerem sta nagovora vrhovne predstojnice sester HMP in vrhovnega predstojnika salezijancev. Sledilo je druženje v prostorih salezijanskega mladinskega centra ob pregledu leta, pogledu za naprej in zabavnih igrah. Praznovanje smo zaključili s sproščenim druženjem in klepetom.

SLOVENIJA

Postne duhovne vaje - #začnishvala

FOTO 11 Štirje konci tedna v postnem času so bili letos ponovno rezervirani za mlade, za postne duhovne vaje. Letos so na terminih, ki so potekali na Bledu, v Podbočju in na Pohorju, spregovorili o hvaležnosti v vsakdanjem življenju. Prek dela po skupinah, skupnih molitvah in druženju so mladi odkrivali hvaležnost kot držo, način življenja; hvaležnost za vse, kar prejemajo po drugih, po zakramentih in kako lahko hvaležnost živijo že danes. Pri vsem tem so jim pomagali animatorji, duhovni voditelji in seveda pričevalci. Svojo izkušnjo hvaležnosti sta z njimi delila družina Strajnar in Tilen Mlakar. Ob koncu so mladi pri zaključni sveti maši izrekli svoje zahvale, ki so se vrstile nekako takole: Gospod, hvala ti za: lep vikend, nove prijatelje,

sveto spoved, animatorje, duhovne voditelje, sprehod, pričevanje, skupne molitve, peetje, hrano, veseli večer, ado-

racijo, za tvojo navzočnost v sveti Eucharistiji ... Živeti držo hvaležnosti v vsakem trenutku ni lahko, a je mogoče.

+ DARINKA GREGORIČ

mati salezijanca, 1931–2016

Sklenjeno je še eno življenje. Utrujeno telo je obmirovalo, trpeča duša si je oddahnila. Naša žena, mama, tašča, nona Darinka je odšla. Rojena je bila davnega leta 1931 na Preserjeh nad Branikom. Družina je bila številčna, kar 11 otrok se je rodilo mami Ani in očetu Francu, in ker sta starejši sestri kmalu odšli v svet, je Darinka po zgodnji smrti staršev poleg službe prevzela tudi skrb za gospodinjstvo in hišo. Ko se je kot dekle z vlakom vozila na delo v Novo Gorico in nazaj, ji je pogled, kot je pripovedovala sama, skozi okno pogosto ušel na ljubko cerkvice sv. Lovrenca. Globoko verna se verjetno ni preveč ukvarjala s svojimi željami, ampak se je prepuščala Božjim načrtom, ki pa so jo kot nevesto pripeljali prav v bližino te cerkvice. Leta 1958 se je poročila z Dominikom in se preselila v Zalošče. Darinka pa ni prinesla blagoslova le možu in hiši, temveč tudi zaloški cerkvi, ki jo je sprejela za

svojo. Nekaj časa je skrbela celo za opoldansko zvonjenje. V vasi je veljala za potrpežljivo, prilagodljivo, predano in požrtvovalno žensko, ki je vedno skrbela za druge, pogosto pa premalo mislila nase. Počasi so prihajali otroci. Trije sinovi: Herman, Dušan in Rajko. Trije fantje, na katere je bila ponosna. Sinovi se spominjajo, da se nikoli ni jezila na njih, če pa je že dvignila glas, je bilo ob tem težko predvsem njej. Po rojstvu drugega sina je ostala doma, mož pa je veliko delal, zato je bila skrb za hišo in vzgojo otrok predvsem na njenih ramenih. Skupaj so uspeli kot družina preživljati le nedelje. Bog pa je skromni, potrpežljivi in delovni ženi ter mami namenil še prav posebno milost, pa tudi poslanstvo. Prvorojenca Hermana je poklical na duhovniško pot. »Kakor pride dež in sneg izpod neba, in se ne vrača tja, dokler zemlje ne napoji, oplodi in stori, da zabrsti, da da sejalcu seme in kruha uživalcu, tako je z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust: ne povrne se k meni brez uspeha, dokler ne opravi, kar sem hotel, in izpolni, za kar sem jo poslal« (Iz 55, 10–11). Darinka je morala vlogo matere bodočega duhovnika odigrati v ne

naročniki Sal. vestnika, člani mašne zveze in molivci za duh. poklice

Fister Olga, Murska Sobota
 Gregorič Darinka, Zalošče
 Horvat Jože, Apače
 Horvat Rozika, Apače
 Jurca Marija, Vrhnika
 Kalapiš Marija, Belo Blato (Vojvodina), mati salezijanca duhovnika
 Knez Jožefa, Ljubljana
 Malovrh Marjana, Horjul
 Mlakar Pavla, Šmartno v Tuhinju, sestra misijonarja salezijanca Vilka Poljanška
 Pangeršič Ivan, Trbovlje
 Trček Janez, Žiri

prav lahkih časih, ko je vlada-joča elita skušala iskati svojega Boga in preganjala več ali manj vse, kar je samo spominjalo na krščanstvo. Kdo ve, koliko grenkega sta morala pogoltniti z Dominikom ob novi maši, pa tudi še kasneje! Pa sta znala oba potrpeti, ker sta vedela, da dela-leta prav. »Blagor človeku, ki ne greši z nobeno svojo besedo in ki ga muči žalost zaradi grehov! Blagor človeku, ki ga njegova vest ne obtežuje in ki ne izgubi svojega upanja« (Sir 14, 1-2)! Tudi tu kot v Darinkinem življenju nasploh se je pokazalo njeno zaupanje v Božjo voljo.

Ko se je Dominik upokojil, so bili sinovi že nekaj časa pri kruhu, zato je načrtoval, da si bosta z Darinko življenje uredila malo bolj sproščeno in predvsem namenila čas drug drugemu. Slab mesec dni se je Darinka veselila novice, da bo dobila prvega vnuka, ko so jo pota Gospodova napotila povsem drugam. Možganska kap, nekajdnevni boj za obstanek, zdravljenje v Ljubljani, ponesrečeni poskusi vračanja v normalno življenje - o, Bog, zakaj tako? - smo se spraševali njeni najbližji, ki kar nismo mogli verjeti, da ji je Gospod res namenil tako težek križ. Za hip smo se nekateri v nemoči in skorajda jezi spraševali o Božji pravičnosti, Darinka pa je pogumno vzela svoj križ in šla za Gospodom. Dvajset dolgih, napornih let ju je čakalo, njo in Dominika, ki nikoli ni zares potarnal nad življenjem, ki mu ni prizanašalo. Zaman bi bilo prositi Gospoda, da bi šel kelih mimo nje, mimo njiju. Začela sta pisati svojo Visoko pesem, pesem o resnični, požrtvovalni ljubezni, o skrbi, o bolečini, o upanju, o veri. Koliko neprespanih noči, koliko odrekovanja, koliko molitev! Takih dvajset let zmore le človek, poln Božje ljubezni.

Prva leta po kapi je Darinka zmogla še marsikaj: likala je, plela po vrtu, celo vnuke je kdaj pa kdaj popestovala. Vsakega,

ki je prišel na svet, osem jih je bilo, se je iskreno razveselila. Po svojih močeh je skrbela za domačo cerkev, pa za širjenje verskega tiska, za kar je leta 1999 dobila posebno priznanje don Boskovih salezijancev. Ker ji je bolezen skoraj popolnoma vzela tudi sposobnost govora, se je s par ohranjenimi besedami le stežka sporazumevala, v spominu pa je ohranila prav vse molitve in cerkvene pesmi. Vse do zadnjega je vdano molila, spremljala verski radijski ali televizijski program, ob spodbudi pa tudi zapela. Vsako nedeljo jo je Dominik odpeljal k maši k sv. Lovrencu, ker si je tega izredno želela. Vendar je bolezen zahtevala svoje. Telo je opešalo in Darinka je počasi ugašala. Dopolnjeno je.

Draga mama, ljuba nona! Nočem biti žalostna, ker vem, da ne bi želeli, da bi zaradi vas kdo jokal. Če bi me zdaj videli, s solzami v očeh, bi me ošteli s svojim dobrohotnim: »Ben' no, ben' no!« Zato sem pogumna, kot poskušajo biti trdni vsi, ki z vašim odhodom izgubljajo nekaj velikega. Obljubljam, da bomo cenili vse tisto, česar ste nas s svojim življenjem učili: radostiti se drobnih stvari ter biti strpen, vdan, požrtvovalen in potrpežljiv. Hvala, hvala. Počivajte v miru!

Mateja Hočevar Gregorič

+ IVAN PANGERŠIČ oče sestre HMP, 1928-2016

V veri v večno življenje, ki ga naš ata že doživlja z drugega kota, smo se konec januarja poslovili od njega.

Ata Ivan se je rodil kot predzadnji od šestih otrok v rudarski družini v Zagorju ob Savi, a kmalu se je družina preselila v Trbovlje. Tu se je izučil za svoj poklic in si ustvaril družino. Z

ženo Marijo, ki je bila prek sorodnikov, dveh salezijancev in sester HMP, vedno močno povezana s salezijansko družino, je imel tri otroke.

V času njegovega pešanja in boleznih se je družina veliko zbirala ob njem, česar se je posebej veselil. Na svoj rojstni dan, 9. januarja, smo poleg praznovanja ob njem skupaj molili, ko mu je župnik podelil papežev blagoslov s popolnim odpustom in zakrament bolniškega maziljenja. Ob vnukovi harmoniki pa se je posebej razživel. Zadnje obdobje njegovega življenja je vedno bolj napolnjevala molitev. Jutra so se začinjala z molitvijo na radiu Ognjišče. Čez dan se je večkrat glasno zatekal k Mariji. Na praznik spreobrnjenja apostola Pavla ga je Gospodar življenja poklical k sebi.

Ob njegovem odhodu so mnogi obljubili dar molitve. Naj Gospod izpolni njegova najgloblja hrepenenja po ljubezni, mu poplača neštevilni trud in željo po tem, da dela dobro, da se razdaja in skrbi za svojo družino in za naravo, ki mu je bila pri srcu.

s. Majda HMP

				SESTAVILA MATEJA	DAN V TEDNU	NESTROKOVNJAK, LAIK	POGOVOR Z BOGOM	AZIJSKI RAKUNJI PES	JEZERO V ETIOPIJI
				UM					
				ANTIČNO IME DANAŠNJE LJUBLJANE					
				OSTANEK KART PO RAZDELITVI					
				NAUK O MORALI ŠVIC. PISAT. CLAUDE					
SALEZIJANSKI VESTNIK	JUNAŠKA PRIPOVEDNA PESNITEV	OMOT, OVOJ NEM. INŽENIR GOTTLIEB					ROČNO ORODJE ZA KOŠNJO	ANGLEŠKA PLOŠČINSKA MERA	
PARADIŽRAJ				VEČJA TEKOČA VODA MOŠKO IME (RIHARD)					
REDOVNIK					KIT. POSODA ZA KUHANJE UČENEC OŠ				
SALEZIJANSKI VESTNIK	REKA V SIBIRIJI VZHOD (ANGL.)						SAŠA EINSIEDLER KAVBOJSKA VRV Z ZANKO		
TOVARNA POSODE V CELJU				DUHOVNIŠKI OVRATNIK NAČIN ZAPISA ČRTNE KODE					
PLJUČNI MEHURČEK							TANJA MLAKAR	ANDREJ BAJUK	
KRAJ PRI PORTOROŽU					ANASTAZIJA (KRAJŠE)				
TRENUTEK, HIP					GEOMETRUSKI LIK				

GESLO križanke

pošljite do
20. aprila 2016
na uredništvo
Salezijanskega vestnika

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej
2. nagrada: knjiga – Bakhita: Od sužnosti do svetosti (o sv. Jožefini Bakhita)
3. nagrada: knjiga – Andre Ravier: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
4. nagrada: knjiga – E. Bianco in C. de Ambrogio, Ukradli ste mi srce. Življenje Janeza Boska.
5. nagrada: strip – Božji služabnik Andrej Majcen (Berta Golob, risbe M. Kovačič)

Rešitev križanke SV 1/2016

Brezje

NAGRAJENCI prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Manja BRECL, Komenda.
2. nagrada: knjiga F. Bouchard, Don Bosko - Z močjo srca: Marijana LIMBEK, Domžale
3. nagrada: knjiga Teresio Bosco, Dominik Savio: Matija BREZNIK, Lj. Črnuče.
4. nagrada: knjiga Karmen Jenič, Dobiva se pri kapelici: Mimi KOS, Mokronog.
5. nagrada: strip o Andreju Majcnu: Bojan KERN, Cerklje na Gor.

DOM S POČITNIŠKO PONUDBO ZA VSAKOGAR

 penzion mavrica

Nudimo vam prijetno preživljanje počitnic z bogatim animacijskim programom: rokodelske delavnice, pokušina domačih vin. Bližnje terme pa nudijo veselje in zdravje v termalni in navadni vodi.

Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

T 02 588 90 60
M 051 370 377
S www.marianum.si
E penzion.mavrica@marianum.si

LJ. – RAKOVNIK

MESEČNI ROMARSKI SHODI

27. marec, 24. april: Pobožnost zadnje nedelje v mesecu s sv. mašo ob 15.00. Vedno priložnost za sv. spoved.

SVETOLETNA SPOVED

18.–26. marec (petek–sobota): V svetem letu usmiljenja ter v pripravi na veliko noč priložnost za prejem zakramenta sv. spovedi, vsak dan od 9.00 do 12.00 in od 15.00 do 19.00.

POMLADANSKI ROMARSKI SHOD

Sobota, 28. maj: Molitveni dan za duhovne poklice (dopoldne), vigilija.
Nedelja, 29. maj: Pomladanski romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Osrednja slovesnost in procesija s kipom Marije Pomočnice popoldne ob 15.00.
Informacije: Salezijanci Rakovnik

USKOVNIŠKA MAŠA

Tretji četrtek v mesecu, ob 18.00, na Rakovniku. Za animatorje in udeležence Uskovniških tednov in postnih duhovnih vaj, za mlade salezijanskega mladinskega gibanja ... (17. marec, 21. april, 19. maj).
Informacije: Boštjan Jamnik

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

Drugi četrtek v mesecu, od novembra do januarja in od marca do maja, ob 20.00, v gradu Rakovnik. Predstavitve izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje. (14. april – 2Ribi5Hlebov, 12. maj – skupina Veselje).
Informacije: Blažka Merkač

LJ. – RAKOVNIK – pri sestrah HMP

10. april: Srečanje animatorjev s s. Runito Borja HMP, vrhovno svetovalko za pastoralo
Informacije: s. Danijela Kordeš

DUŠA – Duhovna Šola za Animatorje na Rakovniku.

Tretji torek v mesecu, od 19.00–21.30, na Rakovniku. Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimplje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, od oktobra do maja (19. april, 17. maj).
Informacije in prijave: Boštjan Jamnik, s. Dani Kordeš

BALAŽIČ Klemen, Želimplje 46, 1291 Škofljica, tel. 031/468.974, majcnov.dom@gmail.com
JAMNIK Boštjan, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si
KORDEŠ s. Danijela, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel. 041/293.883, dani.kordes@gmail.com
KUCHAR Ivan, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/654.778, center.duo@marianum.si
MERKAC Blažka, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, smp@salve.si
MOČENIK s. Barbara, Partizanska 6a, 4260 Bled, tel. 051/771.341, barbara.mocenik@gmail.com
OTRIN Gašper Engelsova 66, 2000 Maribor, tel. 041/558.310, gasper.sdb@gmail.com
PUČNIK Peter, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, 040/360.729, peter.pucnik@marianum.si
VALIČ Grega, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 041/261.870, gregavalic@yahoo.com

VERŽEJ

RAZSTAVA PIRHOV

18. marec (petek), ob 11.00: Odprtje tradicionalne 8. velikonočne razstave pirhov v Centru DUO.
Informacije: Ivan Kuhar

ZA DRUŽINE: »Pa ravno MI(DVA)!«

15.–17. april: kratki duhovno–družabni oddih za družine in zakonce! Program staršem omogoča čas za osebno delo, pogovor v paru in v skupini, molitev, spoved, druženje ...; otrokom pa čas za igro, delavnice, veselje ...
Cena: 40 € za odrasle, 25 € za osnovnošolske otroke, za predšolske otroke brezplačno!
Več informacij in prijave na: donbosko.si/vikendi-za-druzine

DRUŽINE PRVOOBHAJANCEV

7. maj (sobota): Od 9.00 do 14.00. Izobraževalno–družabno srečanje družin prvoobhajancev. Program je pripravljen posebej za prvoobhajance in posebej za starše.
Informacije in prijave: Peter Pučnik, Grega Valič

ORATORIJ ZA DRUŽINE

1.–8. julij (od petka do petka): Program za družine, ki je v dopoldanskem delu programa podoben oratoriju (za starše je program pripravljen posebej), popoldanski program pa je počitniški (vsaka družina si ga lahko oblikuje po svojem okusu).
Informacije in prijave: Grega Valič

Bled – pri sestrah HMP

– za osnovnošolce 4.–6. razreda:
15.–17. april (petek – nedelja). Duhovne vaje za osnovnošolce. Začetek v petek ob 18.00, sklep v nedeljo s sv. mašo ob 11.00 skupaj s starši.
– Duhovno–počitniški teden za osnovnošolce
26. junij– 1. julij: duhovno–počitniški teden za osnovnošolce
Informacije in prijave: s. Barbara Močenik

MARIBOR – Don Boskov center

15. maj: Nogometni TURNIR Dominika Savia, ob 15.00.
Informacije in prijave: Otrin Gašper

ORATORIJ 2016

Naslov: ZDAJ GRE ZARES (Ostržek)
Več informacij: www.oratorij.net, pisarna@oratorij.net

CERKNICA

23. april: SMC–JAM, ob 18.00: srečanje glasbenih skupin iz salezijanskih ustanov.
Informacije in prijave: Boštjan Jamnik

Moj lastnik je bil suhljat in majhen, a uren fantič. V začetku jeseni je iz Savoje prišel v mesto Turin, da bi našel delo kot dimnikarček. Zapustil je mamo, ki se je zelo bala za njegovo prihodnost. S samo osmimi leti se je moral naučiti živeti kot odrasli ljudje.

Jaz, uboga volnena čepica, sem mu skušala prenesti vso ljubezen, s katero me je naredila njegova mama. Še preden je vzšlo sonce, me je že skrbelo, da bom čim bolje pokrila njegove bujne lase. Tako se je začel dan malega sužnja. Delovodja ga je poslal na strehe, pod pazduho prevezanega z vrvo ... in ga tako spuščal v dimnik, da je s krtačo ometal saje. Ni mi uspelo prepričati, da bi pepel ne prišel v njegova pljuča: najprej se je oglasil posamezen kašelj, a kmalu se je spremenil v precej grobo in suho kašljanje.

Nekega nedeljskega popoldneva se je vse spremenilo. Moj mladi gospodar se je s tovariši zadrževal v neki krčmi pri Porta Palazzo. V tistem trenutku je prišel don Bosko. Smeh malih dimnikarjev se je spremenil v tišino.

Mladi duhovnik je bil drugačen od ostalih. Vse je povabil v oratorij. In on sam, duhovnik, jim je plačal pijačo. Moj dimnikarček mu je sledil. V oratoriju je dejansko našel prijatelje, ki so pokali od veselja, našel je izvir najčistejše vode. Z njo je izmil umazanijo grehov; pepel pomanjkanja upanja; madeže, ki jih samota pusti na duši. Slekkel je obleko odraslih ter ponovno postal otrok.

Minilo je mnogo let in moj gospodar je odrasel v oratoriju pri don Bosku. Sedaj je močan mladenič, ki nikoli ne pozabi name, volneno čepico, ki mu jo je s toliko ljubeznijo spletla mama. Ko pride jesen, me ponosno nadene na svojo glavo. Ponosno sprejemava nove dimnikarčke, ki prihajajo v mesto. Pomagava jim iz temnih kaminov in jih rešujeva iz krempljev izkoriščevalskih delovodij. Vodiva jih do kruha, izobrazbe, vere v Boga, ki je oče vseh ter jim nudiva vir skromnega žarišča, čistega in polnega ljubezni. Tako se je nekdani dimnikarček s pomočjo don Boska naučil deliti pomoč mlajšim od sebe.

Don Boskove reči

DIMNIKARČKOVA
ČEPICA

José J. Gómez Palacios

www.donbosko.si